

[Hans Nielsen.]

vil jeg sige, at selv om Lovens Tekst udtaler, at Aktierne skal afhændes, er denne Tekst i Strid med Lovens Forudsætninger. Hele det Grundlag, hvorpaa Loven af 1928 om Rekonstruktion af Landmandsbanken bygger, taler fuldstændig imod Tanken om Afhændelse af Aktierne til den private Kapital. Der var i 1922 nedsat et Tomandsudvalg, som udarbejdede Forslag til en Rekonstruktion af Landmandsbanken. Udvalget udarbejdede to Forslag, et Forslag A. og et Forslag B. Efter Forslag B. skulde Landmandsbanken bygges op ved Hjælp af privat Kapital, og man gjorde sig store Anstrengelser for at rejse privat Kapital til Genrejsning af Banken. Der skete Henvendelse til saa at sige alle Pengeinstitutter her i Landet, til hele Storkapitalen. Mig bekendt var der kun et eneste større Selskab, som var villigt til at tegne Kapital i Landmandsbanken, nemlig Det østasiatiske Kompagni. I øvrigt var der nogle Pengeinstitutter, der tilsammen vilde tegne en Kapital, som beløb sig til 2 400 000 Kr.; saa man manglede jo saa at sige 48 Mill. Kr. i at skaffe en Aktiekapital til Veje. Og de Forsøg, der med Nationalbanken som Mellemlid blev gjort paa at skaffe Penge i Udlandet for at redde Landmandsbanken, mislykkedes totalt, som det blev oplyst under Forhandlingerne her. Med andre Ord, den private Kapital gav fuldstændig op, og Ministeriet Madsen-Mygdal, som den Gang regerede her i Landet, og hvis Handelsminister var Hr. Slebsager, tog Konsekvensen deraf og gik den Vej, som var anvist i Forslag A. fra Udvalget, det Forslag, hvorefter det var Staten, der skulde tegne Kapitalen.

Da Ministeriet Madsen-Mygdal fremsatte sit Forslag til Rekonstruktion af Landmandsbanken for Rigsdagen, indeholdt det ikke nogen Bestemmelse om, at Aktierne senere skulde afhændes til private. Tværtimod, man fik et helt andet Indtryk af Ministeriet Madsen-Mygdals Syn paa denne Sag, hvilket jeg nu gerne vil dokumentere ved med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse et Citat fra Rigsdagstidende, nemlig af en Udtalelse af den daværende Handelsminister, Slebsager. Ærede Medlemmer vil finde denne Udtalelse i Folketingstidenden for 1927—28 Sp. 4394.

Der udtaler den daværende Handelsminister følgende:

„Hvad de 50 Mill. Kr. angaar, som skulde indskydes som Aktiekapital, er det jo Forudsætningen fra Udvalgets Side“

— Udvalget bestod af daværende Nationalbankdirektør Green og Departementschef Dalhoff —

„at de før eller senere skulde gaa over paa private Hænder, saaledes at Banken atter en Gang kunde blive en Privatbank. Om det overhovedet vil ske,“ — følger Ministeren til —

„ja, det stiller jeg mig meget tvivlende overfor. Hvis denne Bank gik godt, og Staten laa inde med alle Aktier, saa vilde man, i hvert Fald, hvis der var en socialdemokratisk Regering, aldeles ikke afhænde disse Aktier, saa vilde man beholde dem, og saa vilde det vedblive at være en ren Statsbank. Og hvis Banken gik daarligt eller mindre godt, vilde disse Aktier overhovedet ikke være til at afhænde, saa vilde Staten blive liggende med dem.“

Og derefter slutter Handelsminister Slebsager med følgende:

„Derfor mener jeg, at en Ordning paa det Grundlag egentlig peger mod en Statsbank, i hvert Fald ud i en ret lang Fremtid.“

Da den daværende Handelsminister Slebsager, som efter min Formening i mange Henseender var en saare klog Mand, havde holdt denne Tale, var der egentlig ikke saa langt mellem ham og den nuværende højtærede Statsminister, som dengang var vort Partis Ordfører. I alt Fald havde de to Herre ikke saa vanskeligt ved at finde hinanden, og dermed havde man jo Tilslutning fra de to store og afgørende Partier i Rigsdagen. Hvad der senere er føjet til, det, man nu paaberaaber sig, er kun føjet til, fordi man gjorde en Slags Indrømmelse, for at hele Spørgsmaalet kunde løses, skal vi sige, som en Slags national Opgave, hvor baade Radikale og Konservative, i alle Tilfælde en Del af de Konservative, troppede op ved Siden af os andre. Den Bestemmelse i Loven, man nu paaberaaber sig, er altsaa efter min Mening en Biting, der er sat ind i Loven. Den Udtalelse, som den daværende Minister gav over for Folketinget og den